

# נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עג.

עין משפט  
נר מצוה

ל' א מ"י פ"י מהל'  
מעשה קרבנות הל' ו:  
ל' ב מ"י פ"י מהל'  
גדרים הלכה יג סמג  
לאוין רכב טו"ש י"ד  
סימן רלד סעיף כה:  
ל"ג ג מ"י שם הלכה יד  
טו"ש שם סעיף  
כט:  
כ"ד ה מ"י פ"ד מהלכות  
סוטה הלכה ז:

## תוספות

[illegible]

הכא נמי דאמר ליה לבי שמענא. דאמר ליה לאפוטרופוס כל ודברים שמדור אשמי הפר ותחול הפרתה לבי שמענא ואפוטרופוס נמי כהאי ליסנא אמר לה לאשה מופר לך לבי שמענא בעליך אכל אמר לה שמתא לא דלא עדיף אפוטרופוס מצעל גופיה וצעל גופיה שמר לה צע' לילמא כהדיא מופר לבי שמענא

לכּי שמוענא מיפּר  
ה' הוּא סבּר דלמא  
ר חמא חרש מהו  
צא לומר בעל מיפּר  
דבר מישמע הוּא

כדפרישית לעיל: ופריקין לני שמע  
ניפּר לה. דכיון דסוף סוף לא חיילא  
הפרה עד ששמע בעל ההיא שעתא  
ניפּר לה איהו גופיה: סבּר דלמא  
מעירדא. ולא אהא זכר להפר דגריה.  
והתם במסכת גיזר (ד' יב:) פריקין למאי

מִישְׁמַע הוּא הִינּוּ  
רָא כָּל הָרָאוּי לְבִילָה  
נָו וְכָל שְׂאִין רָאוּי  
כּו או דלמא ושמע  
בא ת"ש ושמע אישה  
ע מינה איבעיא להו  
שיו בבת אחת אותה  
מר רבינא ת"ש <sup>(ג)</sup> ר'אין  
וחת מפני שלבה גם  
מר הלא מן השם הוא  
והשקה אותה לברה:  
מתני'

השתא וכו"א לא מצי הדר ציה וכי ממני אפטרופוס כל שעתא  
ושעתא צדיה הוא דאי בעי למיהדר בשליחותיה דשליח מני הדר. והך  
בעיא איצ"י דלא מפשטא הכא מפשטא מעניין דבסמוך דבעל מופר  
בלא שמיעה וכדלפארש עלה בס"ד: בעי רמי בר חמא חרש מהו שופר  
לאשטו. חרש המדבר ואינו שומע: משום דבר שמיעה הוא. ויזין  
לדאוי הוא לשמוע לא מעבד ציה שמיעה. ומסקינן דבחרש מעבדא ג' שמיעה  
מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. וכתב הרשב"א ז"ל  
דדוקא חרש משום דלאו בר שמיעה הוא אבל איניש דעלמא דבר  
לדעיל מדתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש דנימא מדנקט  
ליתא משום דאיכא לדאוי דלמא משום אורחא דמילתא נקט  
טוה להאיא בעיא מהך ברייתא אלא ודאי משום דאיכא לדאוי  
יפר בלא שמיעה ומסקינן ליה נמי אדרבי זירא דאמר כל הראוי  
לתני' והך ברייתא דלעיל דבכי רמי ואצ"י שנינו אשניי לן  
נשי נשוי בצת אחת. שאם נדרו שתייה ואמר להן מופר לאו  
על ה"ה בצב דגבי אב נמי כתיב אותה: מפני שלבה גם בחברה.  
טוהר אי תגיס דעתה ולא תרצה להודות וימחק שם שנכתב  
שמי' סוטות כאחת אלא משום שנאמר והשקה במפיק ה"א דהוא  
איתא מ"ד דרבינא מדרבנן מוכח לה לבעיין דלא משמע להו אותה  
מיפר לשתי נשוי כאחת והכי איתא בתוספתא דמכילתין (רפ"ו) צפי'  
עת דעת ריב"ד היו על אשתו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים  
על דעת הרמב"ם ז"ל על משום דצפ"ק דטוה (דף טז.) אמרינן דמאן תא  
ותה לזדה מפני שלבה גם בחצירתה אלא לא לכולי דעלמא דרשיין אלא  
זיין שוחטין שמי' פרות כאחת משום שנא' אותה [במצד יט] ולא אותה ואת  
יא בתוספתא דלמא משבשאת היא ולא מיתניא צי רבי חייא ורבי  
זיין צפרק תברא דמכילתין (דף טז:) עלה דמתני' נדרה אשטו וסבר  
זיין הכי אס לא שתאמר דנאי דאותה דוקא לענין שידע מי נדרה  
נשוי צבת אחת הכי נמי אינו מקיים לשתייה כאחת דהא שהיה סוגיא  
מציב בהקמה דוקא וכמו שאכתוב באותה סוגיא בסעיפתא דשמיא:  
מתני'

לְבִילָה בִּילָה מַעֲכָנָה זֹאת: אָמַר רַבָּא ת"ש וְשָׁמַע בַּעֲלָה פִּרְשָׁה לְאַשְׁתּוֹ חֲדָשׁ. וְהָא דִּלְגָּה דְּלִילָהּ תַּנּוּ גּוֹפִיהּ מִסְפָּקָא לִיהּ בְּזִילִינִי דְּעִלְמָא אִי בְּנִי שְׁמִיעָה וְהִסְתֵּי דְּשִׁטְעָה לִיהּ נֶקֶט: וְזֶה אִי בְּיוֹם שְׁמוֹעַ אִשְׁתֵּי יִנְיָ אֲזִיתָה מִי דְרִשְׁתִּין דּוֹקָא אֲזִיתָה וְלֹא חֲבֵרְתָה אִלּוּ אִי דְרִשְׁתִּין כִּי: וְהִסְתֵּי לִי מִדָּה: אִלָּא מִשּׁוּם שְׁנֵאמָר וְהִשְׁקָה לְבִרְהָ. וְהִסְקָה מִפִּינִי הִיא וְכִלְיָה כְּמִיב וְהִסְקָה וְהִסְתֵּי לִי: וְהִסְתֵּי לִי:

**דאמיר** ליה. לשליח לוי שמענא לנדרה הפר לה: וקפריך לוי **שמע**  
**ליפיר** לה (ה): הוא. הצעל סבר דלמא מיטירידנא: **משום דבר**  
**מישמע** דאמיר ציה ושמע אישה ואדהכי מצי מיפר: היינו דר'  
**מיוזא**. דאמיר צמכת מנחות צפ' המנחות והנכסים והכי הוא  
שאלו שאלה לעילא דהכי יהודה צר

הכא נמי דאמר לוי  
לה לכי שמע ליפר  
מטרידנא בעי רמי  
שיפר לאשתו אם ת  
בלא שמיעה משוב  
אבל חרש דלאו ב  
דר' זירא<sup>6</sup> דאמר רבי  
אין בילה מעכבת  
לבילה בילה מעכבת  
איישה לא מעכב אמר  
פרט לאשת חרש ש  
בעל מהו שיפר לשתי  
דוקא או דלאו דוקא  
משקין שתי סוטות  
בחבירתה ר' יהודה א  
זה אלא משום שנאמ'

חרש כל הראוי לשמוע כגון שאינו חרש בדדיה אין שמיעה מעבדת וזעל מיפר בלא שמיעה ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש שמיעה מעבדת זו ולא מצי מיפר: או דלמא **ושמע איש** לא **מעבד**. כלל: **בזה אחת**. דציבור אחד: דוקא. יניא אותה ולא שתיס בזה אחת: **שתי סוטות לאחת**. בשתי כוסות: **שלזה גם תציירנה**. הואיל ויש (א) לי חזרתה (א) אחרת מה בך אם אשתה אני: **והסקה לזרה**. דההסקה דוקא משמע אחת ולא ב' מתני'

זעבן שמוע האט לא מעכצט ביה שמיעה דנהי דליכא למיפסח זעבן  
אחרש משמע דהיכא דהוי צר שמיעה לא מעכצט ביה שמיעה  
וה"ה דבעל צעלמא דאי לא תימא הכי לעיל אחאי לא פ  
כדדחנין. מיהו אפילו הכי כיון דקאמר רמי צר חמא אחיל צעל  
אין צילה מעכצט צו משמע דהכי קי"ל ועוד דפשטייהו  
סמכין. וכן דעת הרמב"ם ז"ל: איבעיא לכו צעל מהו שיפר  
דוקא. ציוס שמוע אישה יניא אותה [במדרגה] והא דבעיא  
שפטים שחצרתה טעורא והיא טעמא וכשתמארה חצרתה אומרי  
בקדושתא לא מן הסס הוא זה. לא מפני טעם וז' אמרו דלין משק  
לילה כאליו כתב והסקה אותה ודרשינן אותה לצדה: ולענין הלכה  
דדוקא דהא יחסי טעמא מפני שלצה גם בחצרתה הלכך נקטינן דבע  
רבי יוסי רבי יהודה ורבי אלעזר צר' שמעון אומרים הפרת נדרים  
ונדרו כולן ואמר מופר לכן מופרין מופר לך אינו מופר אלל לה. ואי  
קמא ר' שמעון היא דדרש טעמיה דקרא ומה טעם קאמר מה טעם  
לצדה וצ' טרף בקלפי (יומא מג.) נמי אמרין דאותה דוקא דאמרין התכ  
חצרתה וכיון דבגמרין נקטינן דאותה דוקא לא איכפת לן במאי דר  
אשעיא. וכן נראה לן דודאי פשטיה דאותה דוקא דסוגיין הכי מדר  
שגדה צמו וכו' למימרא דייני אותה דוקא היא וכו' וקמא לן ס  
לענין אותה לצדה לאו דוקא. וז"ל להלכה דבי היכי דאינו מיפר לשמ  
דלקמן משמע דבי היכי דאותה דכתיב בצפרה דוקא הכי נמי לה

יפה ופריך והתנן אם לא בלל כשר ומשני ר' יוחנן דלרבי בלילה בעי ובכלי אחד שאינו  
טעם בעיה קריינא דמי בר חמא דדוקא אש חרס מיטע קרל ללא בר שמעיה הוא מש  
בבת אחת. וה"ה דמספיקא ליה כלל כשמי בטעמי ומלא מנייהו נקט: אורח דוקא. ה"ל ד  
אין. מביאן לעזרה ה"ה גמי סטות להשקות פסחין  
אורח דרשין לוי אורח ותרמה וימלא

(א) צ"צ פא: מות: ית:  
 נמחות ית: אק: קדושים ית:  
 יבמות קד: חולין קג: נדה  
 סו: (ב) קטות סו: חת: [ומס']  
 דנעיים פ"א חוספתא  
 קטות פ"א (ג) חתוס  
 דנעיים פ"א הכי איתא רב  
 ירדה אומר רבי אלף משום  
 שאתא והקריב איתא רבסן  
 גמזרי רבי פטי' אחת סג  
 מקריב ואין מקריב שמים  
 ע"כ וכן איתא חתוס  
 דקטות פ"א דע דרנמ"ס  
 חת: קטות סג  
 שאתא והממיד איתא רבסן  
 ועל כרחק שעות נפל כספר  
 הרמב"ם כי לא נתנא פסוק  
 זה וז"ל והקריב איתא  
 רסנא: (ד) ר' [ומתנא]

תורה אור השלם

1. וְהִשָּׁקָה אֶת הָאִשָּׁה  
אֶת מִי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים  
וּבָאוּ בָּהּ הַמִּים  
הַמְאָרְרִים לְמָרִים:  
במדבר ה כד !

## הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וקפריך וכו'  
ליפר לה הוא הצעל ומשני  
סבר כנ"ל והד"א: (ב) ד"ה  
שלנה וכו' ויש לה חצירתה  
וכו' אשתה גם אני:

## גליון הש"ס

גמ' שנאמר והשקה אותה. ע' סוטה דף ט.  
וצרש"י שם ד"ה אותה:

## פירוש הרא"ש

דאסר ליה לא שביעני  
הפ' לה' נלמוד הפ' לה'  
האשלוש ואשמע דמריה  
מחול מפרקן למפרעי:  
שבע ירפ' לה' מחבר  
שאין דמריה שומע  
ששבע דמריה שבע ל'ל'  
לשמועוויפוס שבע יפ'  
מחלה לשומעם בעל יפ'  
ל: כסדר רבאטאמרינא.  
שמה כשאשמע דמרי וליה  
אורז יעצור דמרי וליה  
ל: לה' ארזי שביע  
לאשור: בתרס דקרא קאי  
שמדרי ואזוי שומע דמרי  
ל'ל' בתרס לא שביעני  
ובאלם לא יפחם פיו אלל  
דערנן כדמיה לא מצי  
מפקע דרז וליאמרינא עז  
שדעו כשטוי: כל דראוי  
לביבא כ'ל' ארזי בערבה  
ב'ל' כ'ל' צפ' מנחות  
והנסכים (דף קג:) מן  
דשאר מנחה של פ'לס  
שטוינס מנחה שטי פ'לס

לא כזה להביא, והרי הוא מבואר מנחה מן הקטניות לדאיה כלום, שכל דבר שאנו הקב"ה להביא, יש עירוב צדיקן הבאנו להביא ואלוהי אנו עיניו האבות וכל בני אדם, אבל מות האומות צאומה אמרנו, כגון מותהו צדיקן, כגון בליהי מנחה, כגון שמעבדן כל עיניו הכבוד לשטת ענין אחר, ויש שכן מנעבדן (וְשִׁמְשֵׁם בָּהֶם) מנעין שלהבם שם בהיחודתה. האמת עומדת על כוונתה ואלוהי מודה לומר טמאה אני, וזכרונה היא טמאה רואה את אשליה מודה וסובלת את שושנה וזכר ומתגבר עליה לעשות כמו זו ואלוהי מודה (סוטה פז) לא מן השם הראו זה. ואם זה הטעם שאמרנו, הטעם העיקר (המתקן) דבר (סוטה פז).

[illegible]